

Klockrent

Även dysterhetens mörka moln kan ha en ljus silverkant

Fotbollspamparna var av samma slag som alltid, pompösa, pysiga, totalt okänsliga för dom flesta önskemålen, så även detta år.

Det här utspelar sig på den tiden då fotbollspamparna, likt politiker i alla tider, trodde att just den verksamhet dom själva var aktiva i var till för dom och inte för aktiva, ledare, publik eller i värsta fall medborgare. Hur det yttrar sig inom politiken kan ni se på tv varje dag. Inom fotbollen höll man på att laborera med nya serier, nya förutsättningar inför varje säsong. Ena året var det bra att komma etta i division 1, året efter betydde det ingenting. Det här var tunga år att ha Hammarbyhalsduken på knegarväggen, om man säger så.

Onsdagen den 19 juni 1991

Vi var riktigt på dekis detta jämrande år. Kolsäckarna och pyjamasgossarna gjorde bra ifrån sig och fick med all rätt all press. Jag hade några dagar före den 19 juni varit ute med en av var sort, en svart och en babianfärgad, vid Bellmanstatyn på Djurgården, och trots att båda dessa män var hyvens fick jag nog av allt snack. Jag visste att Bajen var usla och det behövde ingen påpeka.

Vi var verkligen nere på knä. Sittande på huk i någon skum gränd långt från de upplysta paradgatorna satt jag och sög i mig bärsen och försökte få en glimt av stjärnorna på himlavalvet. Jag älskade ett fotbollslag som saknade ledning, hade brist på fotbollsspelare och som var lika pankt som gubbarna runt Gullmarsplan.

Gubbläktarens gubbar på Söderstadion svek likt gamnackade dif-fjösar har gjort i alla tider då det blåser kallt och hotar att bli regn. Här gick mängder av människor och led i tystnad. Storstadsblues, visst, bara förnamnet. För varje motgång fick man ta emot tre feta hånleenden.

Till slut blev jag för arg och frustrerad. Äntligen anmälde jag mig till Bajen Fans,

tänkte som så att dom största pip-puff-boysen inte längre fanns på banan.

Det hjälpte. Bajen Fans hjälpte utav bara fan. Tjackade prylar, och bara flytet att få nummer 1997, Hammarbys jubileumsår, som medlemsnummer fick mig att hoppas att allt en dag skulle vända. Jag köpte varenda pryl som fanns, vilket inte var så många på den här tiden.

Bajen lirade i division 1 östra tillsammans med dom gamla vanliga trötta gängen. Väsby, SL:s gossar, Forward, BP med flera. Efter 12 matcher hade vi vunnit 7, kryssat i 3 och torskade 2, målskillnad 25–12, 24 poäng. Vi var 5 poäng före Vasalund men hade på något fiffigt sätt lyckats spela tre matcher fler än dom flesta andra lagen i serien. Alltså, nu när det var dags att än en gång möta detta parkeringsplatslag från södra Lappland var det helt avgörande att vi vann.

Söderstadion var spelplatsen och solen sken och livet, om man då på något sätt försöker tänka bort Bajen – vilket inte går men i alla fall, livet det kändes bra.

Det var lågsäsong på kneget så Rollo och jag kom i väg tidigt. Chefen höll tummarna för oss. Det blev ett gäng bira på Riddarholmen. Fjärden guppade förnöjt och TT-mellis på flaska gör sinnet öppet.

Det hade varit knapert med folk på hemmamatcherna, men vi fick ändå tränga oss in i tricken på Gamla stans station. Det dofta öl och parfym, folk garva och Bajen Fans olika t-shirts bars av många glada boys och klädsamt brunbrända flickor med slingor i håret. Tre flasköl kvar, men det är cool, det var över halvtimmen kvar till matchstart.

Trickfan orkade rulla i drygt femtio meter, sedan tvärstannade den på bron över till Slussen. Rollo log, separerade kapsylen från flaskan och jag gjorde likadant. Dalis och någon polare till honom trängde sig fram till oss, hur fan dom nu lyckades med det, och där stod vi hoppackade, ölande, en sång då och då, en ny klunk och den gröna ormen rörde sig inte en meter. Klockan drog sig oroväckande snabbt mot 19.00 och någon språkig högtalare beklagade det inträffade för femtioelfte gången. Men att nog, språk, det skulle, tjut, bonk, pyss, och 50-tals-vagnen rulla-

de tveksamt igång men den tog oss till Skärmarbrink.

Dalis och hans småunderliga vänner skulle ha en öl till medan Rollo och jag satte kurs på Norra.

33 minuter hade gått och vår fryntlige bänkgranne berättade att Bajen hade varit överlägset så långt. Visst var det så. Det var mer eller mindre spel mot ett mål, men vår ovana med dålig skärpa och märkliga avslut i kombination med en vilt räddande Tony Frisk i Vasalunds mål höll kvar gästerna i matchen.

Aspen, Lasse Asp alltså, gav oss ändå ledningen, och vi hade 1–0 i halvtid och det såg bra ut. Det såg mycket bra ut, men man fick aldrig räkna bort dessa Solnabönder. Visst, dom hade varit utan riktiga målchanser, än sen, dom kämpar och sliter, segar, är kvicka i kontringar och ger aldrig upp.

Vi hann knappt sätta oss innan Vasalund fick en halvchans och så stod det 1–1.

Johannes Hall gjorde 2–1 och Micke Lindkvist 3–2 men den där oron härjade i kroppen som cancer.

– Ja visst, ta bollen, nej, markera!

– GUBBE BAKOM!

– Nej-Nej-Nej!

3–3 och junikvällen kändes som vilken jävla sur höstkveäll som helst i det haltande konungariket Sverige. Bajen kämpade vidare, men gamnackarna tillsammans med det surmulna på läktarna spred sig likt en dålig nyhet. Peter ”Hauta” kom fel och jag höjde blicken upp mot det vittrande trätaket. Ett sus gled förbi mig och Rollo, 3–3 stod sig.

Niklas ”Jösse” Jönsson gjorde en av sina många fantastiska matcher i Bajendressen. Han var så kanonbra han, mannen som aldrig stod stilla och än mindre gav något förlorat. En helt fantastisk lirare i en fantastiskt mediker upplaga av Hammarbys fotbollsgång. Jösse var planens gigant tillsammans med motståndarmålvakten.

Kisarna i dom hopplöst fula vit-gröna Oddsettröjorna sneglade mot matchklockan; det var inte långt kvar till 90 minuter.

Vasalund kommer att passera oss om dom vinner sina hängmatcher och därmed blåsa oss på platsen i Kvalsvenskan och många publikmatcher.

Med en stor klump uppgivenhet i halsen knuffade jag Rollo i sidan och undrade var vi skulle gå för att dränka oss. Han stötte tillbaka min arm irriterat och pekade ner mot gräset. Jag kollade och återigen låg en Hammarbajare nedsparkad. Vet inte för vilken gång i ordningen, men det var fasligt långt till Frisks mål.

”Skjut Klasse, skjut”, gapade tre grabbar i 10-årsåldern med gälla röster. Jag tittade på Rollo, han såg samlad ut. Grabbarna snett bakom oss gapade vidare, och visst fan, varför inte. Vi hängde på.

”Skjut Klasse skjut.”

Peter Hautalahti kände sig i vanlig ordning manad att ta frisparken och blåste den andre ”kallade” Johan Hammarström på konfettin. Jag kollade in var ”Jösse” och Magnus Lefvert fanns.

Det var knappt att jag hann registrera det som sedan hände. ”Hauta” rullade snabbt bollen till Fredrik Forsén och jag tror knappt han hann med själv. Forséns sko pressar ihop bollen som far i väg som en kryssningsmissil.

Lätt knorrad, avstånd: 30 meter, träff: klockren.

Högkvarteret kom!

Uppdraget slutfört, kom!

Bollen far genom den ljusa junikvällningen, vrider sig lätt och slår hårt i målet. Målvakten får upp sin högerhand i något som mest liknar en blyg vinkning från en finnick tonårspojke till det tuffa tjejjänget i skolans rökrum.

Ska man använda ordet klockren så var det just i samband med detta segermål.

4–3! Och vi var på väg att vinna serien. Vi dränkte inga sorger den lustiga kvällen inne i city, men vi var ännu inte säkra och det blev mycket riktigt som det brukar bli.

Vi hade en match kvar och det blev ju givetvis en måstematch till. Vasalund vann sina hängmatcher och vi var många hammarbyare som tog oss ut till Väsby. Fråga mig inte hur, men med minimalt med öl i kroppen var nervositeten så intensiv att den tillsammans med adrenalinet gjorde mig ”sjuk”. Vi lyckades vinna med 1–0 på ett offside mål av Thomas ”Ludde” Lundin. Men som vanligt, tur och otur tar ut varandra.

I Kvalsvenskans sista avgörande match mot Frölunda sköt vi i stolpen i matchens nästa sista spark och över i den sista. Det var ju bara så. Vi hade Kvalsvenskans tunnaste trupp, ett självförtroende som var lika högt som Danmarks högsta berg och ett gäng lirare som i stort sätt var slut. Bosse Larenius, en gång i tiden "Super-Bo", Michael Andersson, Mikael Lindkvist och med Kenta Ohlsson med den omöjliga uppgiften som tränare. En fladdrig styrelse och inga pengar, bara skulder. Bajen tillbaka till 60-talet igen om ni förstår. Men allt var ju inte nattsvart. "Jösse" höll ännu ett par år, Lefvert var på väg upp liksom "Hella" och Thomas "Nisse" Nilsson (bara två säsonger senare riktig matchhjälte mot pyjamasgossarna på Söderstadion).

Det var väl här någonstans i tiden jag och 450 andra hammarbyare pyntade 1 000 spänn till 1 000-klubben för att stötta upp ekonomin och för att "ta upp kampen om SM-guldet". Ja, ni kan ju haka hur det lät hösten och vintern 1991.

Annat: ZZ Top spelade på Söderstadion, folk klagade på volymen i Farsta! John Mayall på Skeppsholmen, Ulf Lundell på Grönan. "Ludde" hade en stökig turné bakom sig, mycket skrivelser, krigsrubriker – på Grönan går han in och gör "Pojkarna längst fram" som första låt, nationalsång för mig på den tiden, då det gick tungt.

Plattor: Stefan Sundström "En bärs med Nefertite", Roger McGuinn "Back from Rio", Rocky Hill "Texas shuffle", The Simpsons "Deep, deep trouble" (singel), Lundell "Pojkarna längst fram/Hon gör mig galen" (singel), Tom Petty "Into the great wide open", Dan Reed "The heat", Johnny Winter "Let me in", John Lee Hooker "Mr Lucky", Nationalteatern "Live", Stevie Ray Vaughan "The sky is crying", Neil Young "Weld", The Pogues "Rainy night in Soho" (singel), Fjellis "See you in hell blind boy".

Pubar: År 1991 gick vi gärna på Cattelins bakficka och Auroras bakficka, båda belägna i Gamla stan, så länge dom fanns kvar.

"Nisse" var på G.